

אש ביניהם

אלעד מוקדס

את כל המצרכים הדרושים אספנו זמן רב לפני כן.
את חלקם מהמחסן הענק שבחצר שמאחורי המטע,
חלקם אבא אסף במיוחד,
וחלקם קיבלנו במשלוח מהרבנות הראשית.

בלילה, לא יכולנו לישון מרוב התרגשות.
אמא הבינה לליכנו והציעה שרק ננוח קצת, בלי לישון.
אז 'נחנו' קצת... (בעיניים עצומות)
בדרך כלל, אבא הוא היחיד שמתעורר מהתרנגול באמצע הלילה.
הפעם, גם אנחנו קמנו.
לא כולם.
רק אני ואחי הגדול.
השאר המשיכו 'לנוח'...

בחצי מהלילה אבא לומד ובחציו השני מנגן ושר
בין לבין הוא ישן, נח קצת (כמעט כמוני...)
הלילה, כדי שנטעם מהכל, גם למדנו איתו וגם שרנו.
כשהבוקר התקרב, כולם כבר היו ערים. הלכנו ביחד למעיין, שם התפזרנו. כל אחד
לנקודה שונה.
אחרי הטבילה התכנסנו מתחת לעץ הגדול ויצרנו מזמור שיר משלנו, במעגל משפחתי.
ובפזמון משותף שכזה התקדמנו למקדש המעט האיזורי.
אחרי שהתפללנו עם כולם, הרב מסר לנו תורה חדשה בציבור.

כשהגענו הביתה, ערימת המצרכים המוכנה קרצה לנו. כמעט שלא התאפקנו מלהתחיל
במלאכה. אך כשראינו כמה השקיעה אמא בארוחת הבוקר - העדפנו לאכול.
מיד בתום הסעודה התחלנו לחבר אותם.
אני קיבלתי את החפץ הארוך, אחי הגדול קיבל את החבל החזק והאחרים התחלקו בנותר.
אבא שלף את המפה והסביר שוב, בהתלהבות מדבקות ובעיניים בורקות, מה המטרה ואיך
בדיוק ולמה. שמחנו.

ככה זה כשאבא שלך זכה לקבל אחריות קבועה ומינוי רשמי להיות רכז איזורי על ביצוע המשימה.

אבא ואחי הגדול הלכו לשדה ולבית המדרש העתיק.
 אני והילדים האחרים הלכנו לתלמוד תורה המעניין, לקטיף הטעים, ולניצחון במגרש.
 בסוף היום נפגשנו כולם.
 באו איתנו עוד אנשים. שהכרנו ושלא הכרנו.
 לפני ששקעה השמש הספקנו להיות רכובים על הסוסים בדרך להר.
 אחי, שראו כמה חכייתי לזה, נתנו לי להחזיק את המוט.
 אי אפשר לתאר את הרגעים האלה, של הטיפוס בהר. זה חזק יותר מכל דבר אחר בעולם!
 איך שהזקן של אבא מתנופף ברוח. אבא עולה לאיטו, מסתובב אלי עם מבט שנראה צעיר יותר ממני, מעביר אלי בקשר עין חיות לחודש שלם. והצחוק שבינינו, והאהבה.
 הגענו לפסגה.

אחותי הקטנה והחברות שלה מהגן עמדו כמו בשורה והסתכלו לאופק.
 אני והחבריה מהשכונה ישבנו סמוך לגחלים ושיחקנו באבנים שמצאנו שם. מי זורק יותר רחוק, יותר גבוה, חמש אבנים ועוד...
 וכשנשמעו הצעקות - התחילה החגיגה האמיתית.
 כי זה אמר לנו בקיצור - שהחקירה היתה מוצלחת.
 אחי קיבל ממני את המקל, שנדלק מהגחלים תוך שניות, והעביר אותו לאבא.
 ואם הטיפוס על ההר היה מיוחד, אז הרגע הזה פי אלף - תוך שניות אבא עמד באמצע, כולם במעגל סביבו, ובעיניים עצומות הניף את הכלונס בתנועה איטית ועוצמתית, ימינה ושמאלה, למעלה ולמטה. כשכולנו מזויזים את הראש איתו באותו הקצב.
 עד ש...

עד שצעקו שוב - 'ראו אותנו!'
 וידענו שבבוקר הכיס של החלוק הלבן שלנו יתמלא בשוקולד וסוכריות שנקבל, אחרי ברכת "שהחיינו" על פרי חדש.

היו פעמים שעלינו להר, ובסוף לא היה כלום. לא הדלקנו אש. ידעתי מה זה אומר...
 שהחודש הזה מלא.

כשבן-הדוד שלי מחו"ל בא לבקר, הוא סיפר לנו שאצלם זה לא רק בכמה נקודות. הוא אמר שהם מחכים על הגגות של כל הבתים, וכשמישהו רואה - גם הם מדליקים, אז זה דומה, אבל לא לגמרי כמו כאן, כי הם לא על הר אחד שמייצג איזור שלם, אלא מכל משפחה עולים על גג הבית, בנפרד.

כפעם הבאה שעלינו לסרטבא - לא ראינו כלום. האופק היה חשוך. זה היה קצת מעצבן, כי חיכינו המון, וגם נהיה לי משעמם. כשנוכרתי, התנחמתי בזה שהרווחתי עוד תור להחזיק את המוט - זה החוק. ובדיוק אז מיישחו מוזר הגיח מתוך החושך, צחק עלי ואמר שבוודאי גם בחודש הבא לא נראה כלום. כעסתי, כמעט התפתיתי להצעה שלו להתערב, שכן נבעיר ושאני אחזיק את המקל ושייזוהר כי אני אראה לו מה זה. אבל האמת, מוזל שלא התערבתי איתו, כי בסוף הוא צדק ולא קיבלתי עוד הזדמנות. לא, לא בגלל שעלינו להר ושוב לא הדלקנו. פשוט לא עלינו.

באותו לילה, מי שצחק עלי ורצה להתערב איתי, היה ממשומרוניס, שהרסו לנו הכל. לא שמנו לב שהם נשארנו על ההר אחרי שירדנו, והציתו את כל הארץ בשטויות שלהם. שרפו את גשרי האמון שנשארו.

וזוהו, מאז הכל השתנה.
העולם כבר לא אותו עולם.

היום, כבר לא סומכים על אף אחד.
לא לוקחים סיכון.
מקבלים הודעה רשמית על עיבור מהנציגים שבאים.
כבר אין אש וחום. גם ההתלהבות ירדה מההר.
אנשים נהיו מצוננים, משתמשים בטישיו, במקום להיות בריאים מתוך חיים מלאים.

לא רק זה - גם לנחקרים, לעדים - כבר לא מאמינים.
הם צריכים להביא איתם אישור מבית הדין שבמקומם שהם תקינים.
שני מכרים לכל אחד.
כי פעם באו רמאים מקבוצה אחרת וכמעט בלבלו את החכמים.

הלילה ישנתי בחוץ. רציתי להיות הרבה עם הירח.
הרבה מאוד.
ועם מוט הארז שלי והקנים שתלויים מאחורי, מתנדנדים ברוח,
משמיעים חריקות, קולות של כינור מתגעגע.
כי מרוב דאגה חלמתי חלום רע - שפעם יהיו אנשים שבכלל לא יעקבו אחריו,

ולא יחכו לשמוע כרוז 'מקודש',
 הם יידעו מתי ראש חודש לפי דפי לוח שיזרקו לפח,
 לוחות חשובים שהיום יש רק לרבן גמליאל!
 ואז ייצאו, יעיפו מבט קצר לשמים ויברכו.
 ושאפילו יהיו כאלה, וזה הכי שובר, שבכלל,
 בכלל, לא ידעו מה זה ר"ש חי"ת, תאריך ישראלי,
 ושיש התחדשות בעולם, בשמים.
 זהו. שהירח ידע שאני אוהב אותו הכי,
 ושתמיד יהיה מי שידאג לו, גם אם הוא יחסר.
 הייתי לידו, איתו, ביחד.
 שרתי לו קצת, כמו שאבא מעודד אותי עם מנגינות,
 והעלינו שנינו זכרונות, מההר ומהדרך, מההכנות וההתרגשות.
 בדרך כלל אני לא בוכה, אפילו כשקיבלתי מכה חזקה מהכדור,
 וגם כשנכנסתי לים ונתקע בי גל,
 אבל כשראיתי שיש לו, לירח, דמעה על הלחי,
 בשבילו, הסכמתי,
 לא רציתי שהוא יהיה לבד, הצטרפתי אליו,
 גם אני בכיתי,
 המון,
 בשקט, בצד.

הלוואי שישוב הדבר התלוי לידי, הנענוע,
 הארו והרוח, הלב, המוח והמדורה. במהרה.